

Vízfoszlány uszadéka,  
Maga is felhő. Levegőtlen sóhaj  
Egy súly erejének mélyén.  
Jut belőle neked, istenem.

Egyszer hozzánk ér az Úr.  
És pontosítja a szögeket az árnyék  
És a test között.

Tiéd az elsőbbség.

*Műhely, 2011/2.*

(Komálovics Zoltán 1964-ben született Szombathelyen. Verset ír.)

**Falusi Márton**

**ITTHON VAGYOK  
EBBEN A NYÁRBAN**

Itthon vagyok ebben a nyárban,  
haza már csak évszakhoz térhetek,  
mi nem mutatkozik földön és égen,  
kövek pórusain, az idő tágulásán,  
a lecsukódó Nap fényszűkületén,  
ha besűrűsödik a természet,  
mint égetett szesztől a vér.

Törülközőm körül bogarak tülekednek,  
autók szorulnak a füredi lehajtóba,  
jönnek utánam jönnének értem,  
ha másként nem,  
hát velem tömnék be a meg-megeredő forgalmat.  
Annyit folyatom mosolyomat a kedvükért,  
hogy kiürül a testem,  
ádámcsutkám üres torkomban kotyog,  
és a beszáradt rózsaszárba  
dugaszolt bimbót  
sem húzza ki a hó spirálja.

Töltenek-e a tiszteletemre  
az elcsorgó gyökerek zöldjéből,  
vagy csak a holtak fekete vérével  
köthetek szerződést?  
Sátrukat felverő, rivális kofák,  
a pókok között elférek-e?  
Kínálnak-e helyet a bárpultra görnyedők,  
kik mind a testvéreim,  
és hiába nyúlkalok asszonyaik szoknyája alá,  
nem dőfik belém a kést?

Miféle vészjósoló dáridóhoz  
borulnak nyakamba azok,  
kiknek eddig a vállán sem sírhattam ki magam?  
Összenyitott sötétzárkából  
ömlik, zubog a fény,  
ám kinek ellensége sincs,  
az barátira sem lel,  
a kóválygó tükörtermek  
minden folyosóba bevilágítanak.

Pedig nem *együtt* falatoztunk Héliosz barmaiból,  
éltük túl az Összes versek utolsó ciklusait is,  
skicceltünk fel embereket a történelemre,  
akár szúnyogot a vakolatra.

Itthon vagyok ebben a nyárban,  
de nem vagyok otthon abban a reményben.  
Lepke csapódik homlokomnak,  
és a csillagokban vergődő muslincákat  
a galléromba rázzák.  
Kertemből rózsató,  
Isten árnya  
friss házfalamból vonja ki a vizet –  
összecserélhetem-e magammal, ha megköt?

*Lyukasóra, 2011/1.*

(Falusi Márton 1983-ban született Budapesten. Verset és esszét ír.)

**Zsidó Ferenc**

**LASKA LAJOS**

*A nagy spórlás*

Laska hosszú ideig zsummogott magában, hogy párja túl sokat költ a háztartásra s különböző női kencékre. Mert hát a fizetésük fele csak ilyesmikre megy el. Addig s addig ette magát, míg végül nem állta meg, egy alkalommal rászólt, költekezzen körültekintőbben, úgymond, próbáljon meg spórolni egy kicsit. Hisz autóra kellene gyűjteni, meg így, meg úgy. A párja lehajtott fejjel hallgatta Laska korholását, majd sírva fakadt. Hogy ő nem akart rosszat. De neki azok a dolgok kellene. Ha nincs tele a hűtő élelemmel s a tükörasztal kozmetikummal, ő frusztrált lesz. De ha ő, mármint Laska, így akarja, akkor így lesz. De akkor... És itt már erősen hüppögött. Laska már bánta, hogy szóba hozta a dolgot. Visszakozott: hisz végeredményben nem is költ olyan sokat, meg hát azok a dolgok valóban szükségesek, még az a gyertyatartókészlet is, amit legutóbb vett. De a párja vigasztalhatatlannak bizonyult. Laska csak állt, s tehetetlenségében vakarta a fejét. Másnap, hogy valamiképp kiengesztelje megbántott párját, vásárolt neki egy szép arany nyakláncot. Az megnyhülve felcsatolta nyakára az ajándékot, s derűs mosollyal elindult bevásárolni.

*Laska Lajos kommunikál*

Laska Lajos párjával együtt elment rég nem látott barátja lakodalma. A murira egy nagy park közepén lévő vendéglőben került sor. Laska még sosem járt a parkban. Amikor a násznép autókonvojában kopott Ladájával a vendéglő felé tartott, ámuldozott hatalmas bujaságán.

A multság jó volt. Laska ismerőseivel csevegett, párjával táncolgatott. Az éjszaka közepén aztán felkerekedtek, merthogy messze még a messze, haza kell autókázniuk. Talán fáradtságának köszönhetette, talán a rossz megvilágításnak, hogy a park zegzugos utacskáin eltévedt, mind eldugottabb, elhagyatottabb helyekre került, tétován